

Nové příběhy se šťastným koncem

Šikovní sýslík

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Šlánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem – Šikovný syslík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Nové příběhy se šťastným koncem – Šikovný syslík – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Šikovný syslík

Nové příběhy se šťastným koncem

Šikovný syslík

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Zuzana Šlanská

FRAGMENT

Domácí úkol

„Za domácí úkol vypočítáte oba sloupečky příkladů na straně čtyřicet tři,“ oznámila dětem paní učitelka.

„Ne,“ protestoval Jirka. Příkladů se mu zdálo nekonečně moc, a tak hned začal počítat, kolik jich na stránce vlastně je.

„To je čtyřicet příkladů!“ chytil se na hlavu.

Paní učitelka Petra Ostrá se ale obměkčit nedala. „Kdyby ses místo zjišťování, kolik příkladů máš vypočítat, pustil rovnou do počítání, bylo by to daleko užitečnější.“

„Ale já chci jít odpoledne ven! Teď budu muset jenom sedět a počítat,“ odporoval Jiřík.

„Až se naučíš počítat rychle a správně, budeš mít dost času i na běhání venku,“ odpověděla klidným hlasem paní učitelka.

Jirka chtěl opět oponovat, ale paní učitelka ho nenechala nic říct. Rázně ho zastavila: „Jestli se ti to nelíbí, můžeš dostat k výpočtu několik příkladů navíc.“

To Jirka nechtěl, a tak raději zmlknul.

„Kašli na to. Ty příklady nejsou vůbec těžké,“ pošeptala mu do ucha jeho susedka v lavici Karolína, které všichni ale říkali jen zkráceně – Kája.

Jirka s Kájou se znali už od školky. Však také bydleli na stejném sídlišti, a dokonce i ve stejném domě. Protože si spolu už od dětství často hráli, bylo naprosto přirozené, že si v první třídě sedli vedle sebe do jedné lavice.

Paní učitelka si dobře všimla, že Kája má na Jirku dobrý vliv, a tak je nechávala spolu sedět dál, i když si často povídali.

Když vyučování skončilo, některé děti šly rovnou domů. Třeba Jana, Filip nebo Rozárka. Obědy jim uvařily maminky, které nechodily

do práce, protože se staraly o miminka, a Rozárce uvařila oběd babička, která u nich bydlela, ale ostatní museli do školní jídelny. Paní kuchařky sice vařily výborně, ale čekání ve frontě nikoho nebavilo.

„Pomůžeš mi ty příklady vypočítat?“ zeptal se Jirka Káji, která stála ve frontě o kus dál než on a bavila se se spolužačkami.

Kája se na Jirku zamyšleně podívala.

„Nebud' hloupá,“ zakroutila hlavou Lenka.

Kája tedy jen pokrčila rameny.

„Dám ti za to jablko,“ nabízel Jirka. Všiml si totiž, že paní kuchařky dávaly dětem kromě guláše s knedlíky ještě jablíčko.

Lenka se na Jirku zamračila, zaťukala si na čelo a zeptala se: „Jsi normální?“ Pak se obrátila na Káju. „Nechápu, že se s ním vůbec bavíš.“

„Bydlíme ve stejném domě,“ odpověděla Kája.

„To přece nic neznamená. Copak sis nevšimla, že tě pořád jenom využívá?“

Kája na to nic neřekla. Věděla, že se Jirka občas chová hloupě, ale kamarádí se spolu od školky.

„Jestli nemáš nikoho jiného, s kým bys mohla chodit odpoledne ven, tak jsem ti k dispozici,“ nabídla se Lenka.

Kája se usmála a vděčně přikývla.

„Mám ti taky pomoci s těmi příklady?“ zeptala se pak opatrně. Byla zvyklá, že po ní Jirka vždycky chtěl něco na oplátku.

„Blázníš? To fakt nepotřebuju. Uděláme si každá doma úkoly a pak si dáme někde sraz. Třeba na Radouči u informační cedule.“

Kája pookřála. „Tak jo, to bude prima!“

Vystrašený Jirka

Děti měly od paní učitelky za domácí úkol docela dost příkladů. Naštěstí nebyly moc těžké, a tak se holky zanedlouho sešly na smluveném místě. Lenka ho nevybrala náhodně. Na louce za mladoboleslavským sídlištěm byla totiž veliká syslí kolonie.

„Jsem zvědavá, jestli už se náhodou některý ze syslů nezbudil,“ hlásila Káje jakmile ji spatřila přicházet.

Byl sice teprve začátek března, ale sluníčko pomalu dostávalo jarní sílu. Ptáci každé ráno

pravidelně vyzpěvovali a některá zvířátka se už probouzela ze zimního spánku. V systlí kolonii ale panoval klid.

„Vypadá to, že ještě hibernují,“ řekla Lenka zamyšleně.

„Co dělají?“ nechápala Kája.

„Hibernují. To znamená, že spí zimním spánkem,“ dodala vzápětí Lenka. Hned jí totiž došlo, že Kája slovo hibernace asi nezná.

„Jak to víš?“ zeptala se Kája obdivně.

„Ráda čtu. Občas narazím na nějaké zajímavé slovo a hned si ho zapamatuju,“ pokrčila rameny Lenka.

Dívky se pak prošly po louce a zašly i do nedalekého lesíka. Povídaly si snad úplně o všem. O nových účesech, o tom, kde byly v zimě na horách, co dělají jejich rodiče, co mají rády k snídani. Bylo to prima poznat se víc než jen ve škole při učení.

„Slyšela jsi to?“ zeptala se najednou Lenka. Prudce se zastavila a dala si prst na pus, aby Kája naznačila, že má být tiše.

Kája na ni jen vyděšeně koukala. Sama nic nezaslechla, ale pro jistotu se kolem sebe rozhlédla. V létě, když jsou stromy a keře olistěné, by byl výhled mnohem horší. Teď si ale všimla, že se v jednom dolíku za keřem někdo schovává. Káju napadlo, že ten někdo má úplně stejnou bundu jako Jirka. Taky to Lence nenápadně pošeptala.

„Tak budeme dělat, že jsme si ho nevšimly, a až se k nám přiblíží ještě víc, dáme si znamení, otočíme se a rozeběhneme se přímo proti němu,“ plánovala odvázně Lenka.

Kája se usmála. Už dávno chtěla dát Jirkovi za vyučenou za to, jak ji zlobil, ale sama by si na to nikdy netroufla.

Holky pokračovaly v cestě. Schválně se bavily hodně nahlas, dokonce si i prozpěvovaly